

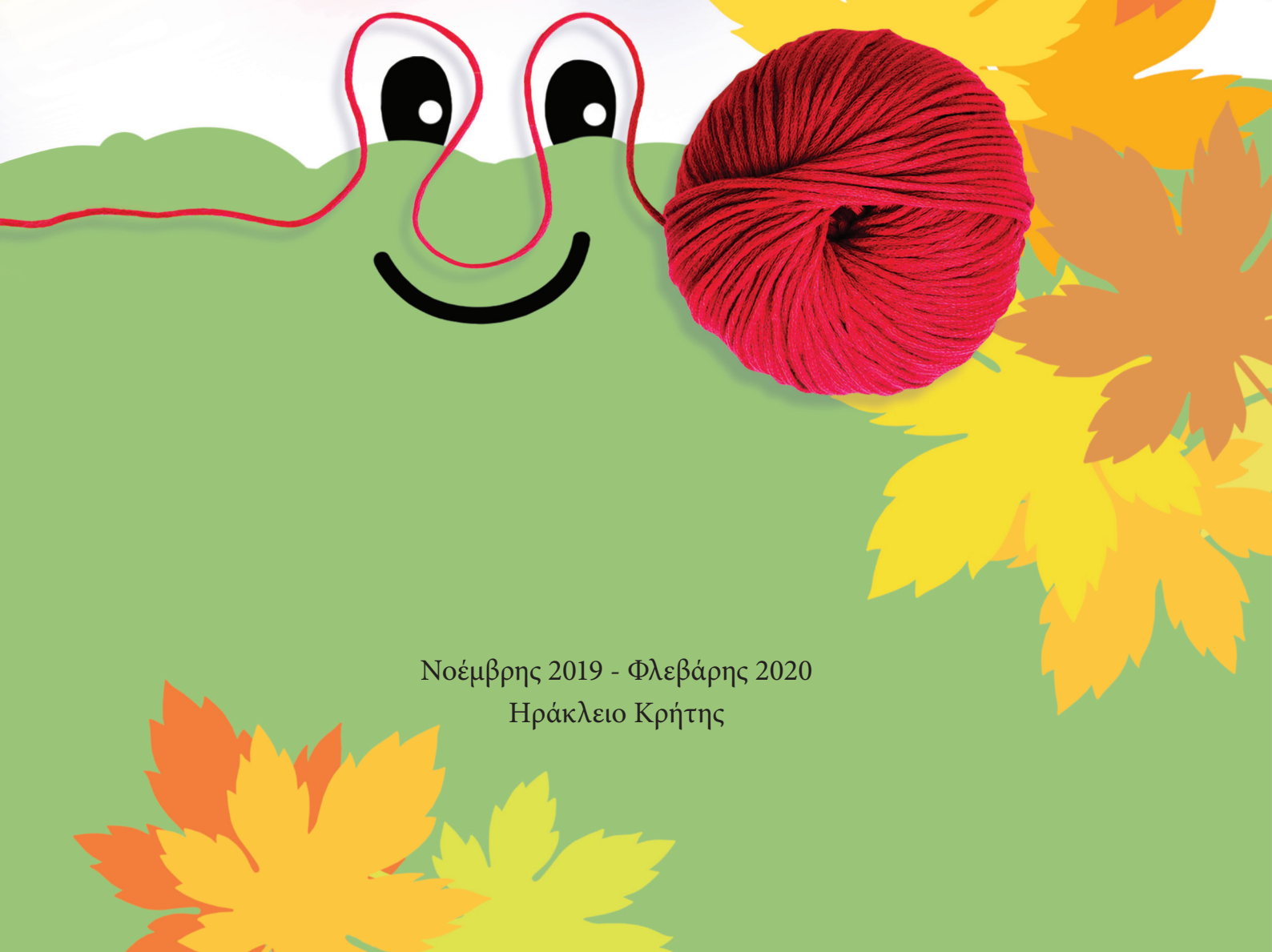
ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

του Μουσείου τα Παραμύθια

Museum's fairy tales

Les contes de fées du musée

Музей сказок

Νοέμβρης 2019 - Φλεβάρης 2020

Ηράκλειο Κρήτης

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΡΗΤΗΣ**

του Μουσείου τα Παραμύθια

Museum's fairy tales

Les contes de fées du musée

Музей сказок

Tο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Κρήτης – Πανεπιστήμιο Κρήτης εγκαινίασε τον Νοέμβριο του 2019 μια οικογενειακή δράση, «του Μουσείου τα παραμύθια». Κάθε τρίτη Κυριακή του μήνα γονείς και παιδιά με σκηνικό ένα οικοσύστημα και με ένα φυλλάδιο-οδηγό, και κινητήρια δύναμη τη φαντασία τους, γίνονταν επίδοξοι συγγραφείς και ζωγράφοι!

Το ΜΦΙΚ-ΠΚ συγκέντρωσε, επιμελήθηκε και παρουσιάζει τα παραμύθια που δημιουργήθηκαν «εντός του». Τρία παραμύθια επιλέχθηκαν από την ομάδα του Μουσείου για να μεταφραστούν σε τρεις γλώσσες (Αγγλικά, Γαλλικά, Ρωσικά), προσφέροντας, με αυτόν τον τρόπο, τη δυνατότητα και σε αλλόγλωσσους επισκέπτες να απολαύσουν τις αφηγήσεις που ένα μουσείο γεννά.

Μία ακόμα μουσειακή εμπειρία που διαπνέεται από την ιδέα ότι η επίσκεψη σε ένα μουσείο ανάγεται σε βίωμα μέσα από ποικίλα ερεθίσματα και πολύπλευρες δημιουργίες. Η επιστήμη με την τέχνη συμπορεύονται αρμονικά σε έναν κοινό τόπο που γίνεται η αφορμή για ταξίδια φαντασίας και γνώσης.

*Ιδέα-υλοποίηση, Στέλλα Χαιρέτη
Γενική επιμέλεια, Όλγα Μπερδιάκη, Νίκη Παξιμαδά
Επιμέλεια-Μετάφραση, Μαργαρίτα Χρυσούλα Κώτση
Γραφιστική επιμέλεια, Γιάννης Χαρκούτσης*

The Museum of Natural History of Crete - University of Crete launched in November 2019 a family action, "Museum's fairy tales". Every third Sunday of the month, parents and children, with a backdrop of an ecosystem and a brochure-guide, with their imagination as a driving force, became aspiring writers and painters! NHMC-UoC collected, edited and presents the fairy tales created "within it". Three fairy tales were selected by the Museum team to be translated into three languages (English, Russian, French), thus offering the possibility to non-greek speaking visitors to enjoy the narratives that our museum created.

Another museum experience inspired by the idea that a visit to a museum can be a unique experience through a variety of stimuli and multifaceted creations. Science and art coexist harmoniously in a common place that becomes the occasion for fantasy journeys and knowledge.

*Idea-implementation, Stella Chairreti
General curator, Olga Berdiaki, Niki Paximada
Editing-Translation, Margarita Chrysoula Kotsi
Graphic design, Giannis Harkoutsis*

Le Musée d'Histoire Naturelle de Crète - Université de Crète a lancé en novembre 2019 une action familiale, "Les contes de fées du musée". Chaque troisième dimanche du mois, parents et enfants, en ayant pour toile de fond un écosystème et une brochure-guide, avec leur imagination comme moteur, sont devenus des écrivains et peintres aspirants!

Le Musée d'histoire naturelle de Crète - Université de Crète a collecté, édité et présente les contes de fées créés «en son sein». Trois contes de fées ont été sélectionnés par l'équipe du Musée pour être traduits en trois langues (anglais, russe, français), offrant ainsi la possibilité aux visiteurs non-grecs de jouir des récits créés par notre musée.

Une autre expérience muséale inspirée par l'idée qu'une visite dans un musée peut être une expérience unique par le biais d'une variété de stimuli et de créations aux multiples facettes. La science et l'art coexistent harmonieusement dans un lieu commun qui devient l'occasion de voyages fantastiques et de connaissances.

Idee-réalisation, Stella Haireti

Conservatrice général, Olga Berdiaki, Niki Paximada

Révision-Traduction, Margarita Chrysoula Kotsi

Conception graphique, Giannis Harkoutsis

Музеум естественной истории Крита и Критским университетом, в ноябре 2019 года, была открыта семейная акция «Музей сказок». Каждое третье воскресенье месяца родители и дети на фоне экосистемы и путеводителя, вдохновляющие их воображение, становятся начинающими писателями и художниками!

МЕИК-УК собирает, редактирует и представляет сказки, созданные «внутри него». Коллектив музея отобрал три сказки для перевода на три языка (английский, русский, французский). Таким образом, иностранные посетители получают возможность насладиться сказочными историями, создаваемыми музеем.

Еще один музейный опыт, вдохновленный идеей, что посещение музея сводится к опыту с помощью разнообразных стимулов и многогранных творений. Наука и искусство гармонично сосуществуют в общем месте, которое становится поводом для фантастических путешествий и знаний.

Идея-реализация, Стелла Хайрети

Генеральный куратор, Ольга Бердиаки, Ники Паксимада

Обработка и перевод, Маргарита Хрисула Кочи

Графический дизайн, Яннис Харкуцис

Περιεχόμενα

Η Νικόλ και ο αρκούδος της Μαμάς της Νικόλ	8
Η κουκουβάγια και το βρωμοκούναβο της Ευανθίας Σακελλάρη	10
Η αρκούδα και το βρωμοκούναβο της Ευαγγελίας Σακελλάρη	12
Η φιλία των ζώων των Νικόλα και Ευδοκίας Παπαδάκη	14
Περιπέτεια στο φυλλοβόλο δάσος της Μαρίμας Ροΐδη	16
Το όνειρο του φυλλοβόλου δάσους της Κατερίνας Σιγανού	18
Μια έκπληξη στο δάσος του Στέλιου Στριλιγκά	20
Περπατώ, περπατώ μες στο δάσος! των Στέλλας και Μύρωνα Χαιρέτη ...	22
Γιατί αργεί ο Άγιος Βασίλης; του Κωνσταντίνου Μαλλιαράκη	24
Μια υπέροχη συναυλία της Μαρίας Κοσκινά	26
Ο Γερό-Γενάρης και τα ζώα του βουνού των Ελπίδας και Αγάπης Κριαράκη και Εύας Μαθιουδάκη	30
Το ταξίδι του χρυσαετού των Γιάννη και Εύης Μποτονάκη	32
Ένα χειμερινό απόγευμα της αραχνούλας Φοίβης της Λυδίας Βαξεβάνη	34
Η αγάπη ζεσταίνει! των Αργύρη, Δάφνης και Θεοδώρας	36
Το γλέντι των δεινοσαύρων του Αλέξιου, της μαμάς και του μπαμπά του	38
Ο ύπνος του τυραννόσαυρου του Γιώργου Σαραντουλάκη	40

Contents

Nicole and the bear , <i>Author Nicole's mother</i>	42
A surprise in the woods , <i>Author Stelios Striligas</i>	44
The trip of the golden eagle , <i>Authors Giannis Botonakis and Evi Botonaki</i>	46

Table des matières

Nicole et l'ours , <i>Auteur La mère de Nicole</i>	48
Une surprise dans la forêt , <i>Auteur Stelios Striligas</i>	50
Le voyage de l'aigle royal , <i>Auteurs Giannis Botonakis et Evi Botonaki</i>	52

Содержание

Николь и Медведь , <i>Автор Мама Николь</i>	54
Сюрприз в лесу , <i>Автор Стелиос Стрилигас</i>	56
Путешествие беркута , <i>Авторы Янис Ботонакис и Эви Ботонаки</i>	58

Η Νικόλ και ο αρκούδος

της Μαμάς της Νικόλ

Η Νικόλ πήγε μία βόλτα στο δάσος. Ήταν μία φθινοπωρινή ημέρα και τα φύλλα από τα δέντρα είχαν πέσει δημιουργώντας ένα πολύχρωμο χαλί. Η Νικόλ περπατούσε και κλωτσούσε τα φύλλα γελώντας. Δίψασε από το παιχνίδι και άνοιξε την τσάντα της να βρει τον χυμό της. Αφού τον ήπιε και ξεκουράστηκε κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, πέταξε το κουτάκι και πήγε να συνεχίσει τη βόλτα της. Σταμάτησε, όμως, καθώς άκουσε κάτι.

Μπροστά της εμφανίστηκε θυμωμένη μια μεγάλη αρκούδα. «Ε, μικρή» της είπε, «τι έκανες εκεί;» Η Νικόλ φοβισμένη κοίταγε την αρκούδα και προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε κάνει και είχε θυμώσει η αρκούδα. «Με λένε Νικόλ και ήρθα βόλτα στο δάσος. Μήπως θέλεις και εσύ χυμό;» ρώτησε την αρκούδα. «Όχι, δεν θέλω. Το ξέρεις ότι το δάσος είναι το σπίτι μου και εσύ πέταξες ένα σκουπίδι σ' αυτό;». Η Νικόλ η οποία κατάλαβε το λάθος που είχε κάνει, αμέσως μάζεψε το κουτάκι από κάτω και είπε στην αρκούδα «Συγγνώμη αρκούδα, δεν θα το ξανακάνω και αύριο που θα πάω σχολείο θα το πω και στους συμμαθητές μου και θα τους πω να το πουν και στους φίλους τους!»

Την επόμενη μέρα η Νικόλ είπε σε όλα τα παιδάκια στο σχολείο ότι το δάσος είναι το σπίτι της αρκούδας και άλλων πολλών ζώων και πρέπει να το προσέχουμε και να το φροντίζουμε όπως το σπίτι μας. Και έζησαν αυτοί καλά και φυσικά η Νικόλ καλύτερα!

Η κουκουβάγια και το βρωμοκούναβο

της Ευανθίας Σακελλάρη

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα δάσος γεμάτο δέντρα, λουλούδια, μυρωδιές και φως, ζούσε μία κουκουβάγια με τα δύο της παιδιά. Ο καλύτερος φίλος του ενός παιδιού της ήταν το βρωμοκούναβο και του άλλου ένας αετός. Το βρωμοκούναβο έμαθε στην κουκουβάγια να σκαρφαλώνει. Στην παρέα τους έρχονταν και η άλλη κουκουβάγια και ο αετός. Ο αετός τούς μάθαινε κόλπα για να βρίσκουν το φαγητό τους. Όλοι μαζί έκαναν πικ νικ και μετά κοιμόντουσαν αγκαλιά. Όλοι μαζί έκαναν βόλτες εξερευνώντας το δάσος. Συναντούσαν άλλα ζώα και πουλιά, αγριόχοιρους, σκιουράκια, αλεπούδες, δρυκολάπτες και κοκκινολαίμηδες.

Μια μέρα ένας λύκος επιτέθηκε στη μία κουκουβάγια που έπαιζε στο έδαφος με το βρωμοκούναβο. Η αδερφή της, το βρωμοκούναβο και ο αετός, έτρεξαν να τη σώσουν. Το βρωμοκούναβο άρχισε να πετάει κουκουνάρια στον λύκο. Ο αετός τον τσιμπούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Ο λύκος ξαφνιάστηκε από την επίθεση. Φοβισμένος έτρεξε μακριά. Οι τέσσερις φίλοι αγκαλιάστηκαν χαρούμενοι και ανακουφισμένοι.

Όσο ήταν μαζί τίποτα δεν τους φόβιζε. Η ζωή τους στο δάσος ήταν όμορφη! Μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν, έκαναν πολλά παιδιά, αλλά η φιλία τους άντεξε και δυνάμωσε!

Η αρκούδα και το βρωμοκούναβο

της Ευαγγελίας Σακελλάρη

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα δάσος ζούσαν τρεις φίλοι. Ένα βρωμοκούναβο, ένας κοκκινολαίμης και μία κουκουβάγια. Όλη μέρα έπαιζαν μπάλα με ένα κουκουνάρι. Ήταν συνέχεια μαζί, έτρωγαν και κοιμόντουσαν αγκαλιά.

Μια μέρα μια μεγάλη καφέ αρκούδα εμφανίστηκε. Άρπαξε το βρωμοκούναβο και το φυλάκισε στη φωλιά της! Η αρκούδα ήταν μόνη και ήθελε παρέα. Το βρωμοκούναβο όμως ένιωθε φυλακισμένο, του έλειπαν οι φίλοι του και δεν ήθελε να κάνει παρέα με την αρκούδα. Λίγο αργότερα το βρωμοκούναβο κατάφερε να το σκάσει. Έτρεξε όλο χαρά να βρει τους φίλους του. Ήταν όλοι τόσο ανακουφισμένοι!

Ένας περίεργος ήχος ακούστηκε στο δάσος. Ακουγόταν σαν κλάμα θηρίου μεγάλου. Οι τρεις φίλοι πλησίασαν φοβισμένοι, μα και περίεργοι. Αυτό που αντίκρισαν τους ξάφνιασε απίστευτα. Η αρκούδα έκλαιγε απαρηγόρητη. Ο κοκκινολαίμης την πλησίασε σιγά σιγά και τη ρώτησε γιατί έκλαιγε. «Είμαι τόσο μόνη» του απάντησε η αρκούδα. «Δεν έχω φίλους». Το βρωμοκούναβο και η κουκουβάγια πλησίασαν και αγκάλιασαν την αρκούδα. «Εμείς θα είμαστε οι φίλοι σου» της είπαν!

Η φιλία των ζώων

των Νικόλα και Ευδοκίας Παπαδάκη

Μια φορά κι έναν καιρό μέσα σε ένα πυκνό δάσος ζούσαν αρκούδες με αρκουδάκια, αγριόχοιροι με τα μικρά τους, σκίουροι με σκιουράκια, αλεπούδες με αλεπουδάκια, κουνάβια, κουκουβάγιες, χουχουριστές, πέρδικες, ζαρκάδια και διάφορα άλλα ζώα. Όλα ήταν μία τεράστια παρέα, εκτός από τον λύκο που ζούσε μόνος του και ήταν γνωστός ως «ο αταίριαστος».

Μια μέρα στο δάσος ήρθαν κυνηγοί και έστησαν παγίδες για να πιάσουν ζώα. Η αρκούδα πρόσεξε ανάμεσα στα ξερά φύλλα μια λάμψη και τότε είδε ότι υπήρχε μια παγίδα και έτσι γλίτωσε. Ο λύκος, όμως, που κυνηγούσε ένα λαγουδάκι δεν πρόσεξε την παγίδα και έτσι πιάστηκε το δεξί του πόδι. Ένα ουρλιαχτό ακούστηκε σε όλο το δάσος «ουουουου!». Ο πόνος ήταν αφόρητος. Οι κυνηγοί σε λίγο θα ήταν εκεί να πάρουν το θήραμά τους. Τα ζώα, παρόλο που ο λύκος δεν τους έκανε παρέα, μετά από την παρότρυνση της σοφής κουκουβάγιας, αποφάσισαν να τον ελευθερώσουν.

Πράγματι, λίγο πριν καταφτάσει η ομάδα των κυνηγών, τα ζώα κατάφεραν να ελευθερώσουν τον «αταίριαστο» λύκο. Ο λύκος κατάλαβε τη λάθος συμπεριφορά του, ζήτησε συγγνώμη απ' όλα τα ζώα και έγιναν φίλοι.

«Όλοι για έναν
και ένας για όλους!»

Περιπέτεια στο φυλλοβόλο δάσος

της Μαρίμας Ροΐδη

Η ιστορία ξεκινάει με ένα αγριογούρουνο που το λένε Μαρίζα. Πάει να μαζέψει φύλλα βελανιδιάς. Θα τα δώσει σε ένα σκιουράκι που το λένε Μπομπ, για να τα μαγειρέψει. Ο Μπομπ θα καλέσει τους φίλους του για φαγητό. Έναν ασβό, μία αρκούδα, ένα λαγουδάκι και ένα όρνιο. Μαζεύονται, παίζουν μουσική και κάνουν πικ νικ.

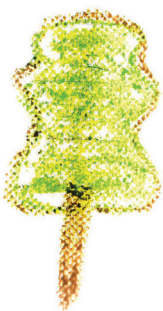
Το αγριογούρουνο όμως χάθηκε κάπου στην διαδρομή και χρειάστηκε βοήθεια. Τα άλλα ζώακια, λοιπόν, άφησαν το πικ νικ και πήγαν να το βρουν. Στον δρόμο συνάντησαν τον κύριο Λύκο που τραγουδούσε με τη φλογέρα του. «Έχεις δει κανένα αγριογούρουνο;» τον ρώτησαν. «Όχι» τους απάντησε εκείνος. Προχώρησαν τα ζώα πιο βαθιά μέσα στο δάσος. Ξαφνικά άκουσαν φωνές από πουλιά, τσαλαπετεινούς και κοτσύφια. Ένα μικρός σκαντζόχοιρος βγήκε στον δρόμο. «Σας παρακαλώ», του λένε, «μήπως είδατε ένα αγριογούρουνο;». «Δεν είδα κανένα αγριογούρουνο. Όμως είδα ένα μεγάλο σωρό από βελανίδια λίγο πιο κάτω. Μήπως ο φίλος σας έχει πάει εκεί; Τα αγριογούρουνα τρελαίνονται για βελανίδια!». Οι φίλοι προχώρησαν και είδαν πατημασιές που έμοιαζαν με αυτές του αγριογούρουνου. Τις ακολούθησαν και ξαφνικά είδαν τον φίλο τους να τρώει βελανίδια και μαζί του δυο ποντικάκια του δάσους. Ένα φίδι φάνηκε έτοιμο να επιτεθεί. Η αρκούδα το είδε πρώτη. Φώναξαν όλα τα ζώα δυνατά «Προσέξτε ένα φίδι!». Το αγριογούρουνο άρχισε κι αυτό να κάνει «όινκ, όινκ, φίδιι!». Το φίδι τρόμαξε και έφυγε.

Τα ζώακια χάρηκαν και γύρισαν πίσω στο σπίτι. Πήραν και τον λύκο που έπαιζε φλογέρα και άρχισαν τον χορό. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

ma p i p a

Το όνειρο του φυλλοβόλου δάσους

της Κατερίνας Σιγανού

Ένα βράδυ είχα πέσει για ύπνο και είδα ένα παράξενο όνειρο. Ευχήθηκα να πάω στο φυλλοβόλο δάσος και να γνωρίσω πολλά ζώα. Ξεκίνησα λοιπόν το ταξίδι μου και μόλις έφτασα εκεί γνώρισα μία κουκουβάγια και με πήρε και πετάξαμε. Μόλις φτάσαμε είδα και άλλα ζώα, γνώρισα το αγριογούρουνο, την αλεπού, τον λύκο, τις νυφίτσες και το γεράκι. Το αγριογούρουνο με πήρε και με πήγε σε μία παράσταση, την Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων. Μετά ήρθε η αλεπού και μου έδειξε τη φωλιά της, με τάισε και δέχτηκε να με φιλοξενήσει για τη νύχτα.

Το πρωί ήρθε ο λύκος και πήγαμε μαζί για κυνήγι. Έπειτα ήρθαν οι νυφίτσες και παίξαμε ντραμς και κιθάρα. Επίσης, ήρθε και το γεράκι και φτιάξαμε μαζί μια φωλιά από ξύλα. Δεν ήθελα να ξυπνήσω καθόλου. Ήταν πολύ ωραίο το όνειρο! Μετά ήρθαν όλοι οι φίλοι μου από το φυλλοβόλο δάσος και παίξαμε όλοι μαζί τυφλόμυγα!

Τέλος, οι φίλοι μου άνοιξαν μια πύλη, πήγα σπίτι μου και... αμέσως μετά ξύπνησα!

Μια έκπληξη στο δάσος

του Στέλιου Στριλιγκά

Είναι νύχτα στο πανέμορφο δάσος. Κάνει πολύ κρύο και το ολόλευκο χιόνι έχει σκεπάσει τα πάντα. Όλα τα δέντρα είναι λευκά. Στο δάσος υπάρχουν πολλά ζώα, ο δραστήριος σκίουρος, ο πονηρός λύκος, το σοφό πλατόνι, ο επιβλητικός σφηκιάρης, ο περήφανος αγριόκουρκος. Την ησυχία του δάσους χαλούσε η θορυβώδης, κατάμαυρη μαυροτσικλιτάρα. Ο αυστηρός γκιώνης τής έκανε συνέχεια παρατηρήσεις!

Ξαφνικά ακούστηκαν φωνές. Ο λαίμαργος φιδαιτός και η μοχθηρή ύαινα μάλωναν για το ποιος είδε πρώτος κάτι μυστήριο...! Ένα σπασμένο έλκηθρο! Ανάμεσα στο ψηλό κυπαρίσσι, στο γιορτινό έλατο και στον αρωματικό κέδρο ήταν σκορπισμένα πολλά πολλά δώρα!

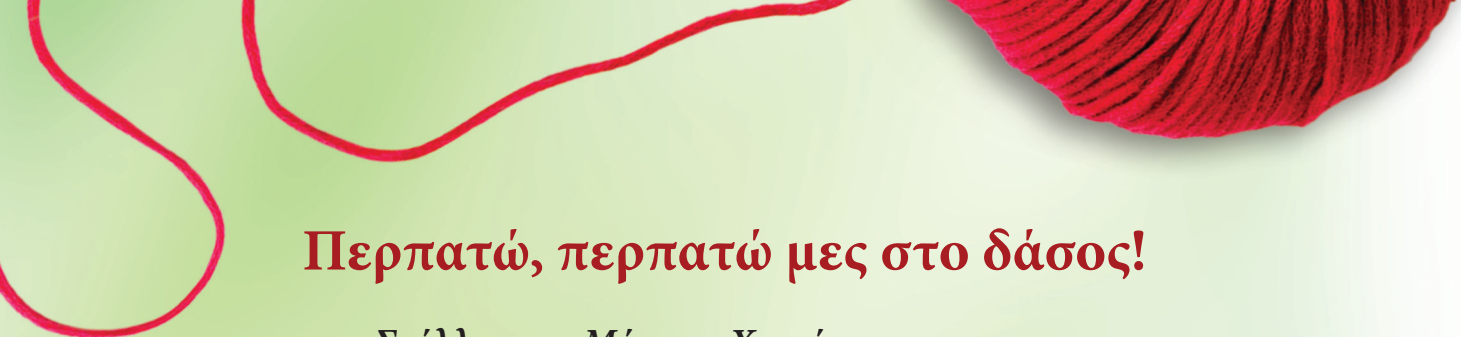

Το σοφό πλατώνι βλέπει μια σκιά ενός μεγάλου άνδρα με κόκκινη φορεσιά και μακριά άσπρη γενειάδα. «Ναι! Είναι ο Άη Βασίλης! Είναι Χριστούγεννα!» αναφώνησε το σοφό πλατώνι.

Όλα τα ζώα είναι χαρούμενα και αρχίζουν να χορεύουν πάνω κάτω! Είναι Χριστουγεννα, είναι γιορτή, όλη η γη γιορτάζει! Όλα τα ζώα του δάσους βοηθούν τον Άη Βασίλη να μοιράσει τα δώρα. Επισκευάζουν το έλκηθρο και ξεκινούν το μεγάλο ταξίδι!

Όταν όλοι βοηθούν γίνονται θαύματα! Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Περπατώ, περπατώ μες στο δάσος!

των Στέλλας και Μύρωνα Χαιρέτη

Το ψηλό κυπαρίσσι κοίταξε κάτω το χιονισμένο χώμα. Άλλος ένας Δεκέμβρης φτάνει στο τέλος του. Το πλατώνι, σαν να διάβασε τη σκέψη του, είπε πλησιάζοντας «Τελειώνει ο Δεκέμβρης. Πολύ το φετινό το χιόνι!». Το κυπαρίσσι κούνησε αργά τα κλαδιά του. Ο αγριόκουρκος ξύπνησε απότομα και έβαλε τις φωνές! «Να με ρίξεις κάτω θέλεις; Παλιοκυπάρισσε! Δε βλέπεις πόσο πολύ είναι το χιόνι; Θέλεις να κρυώσω πάλι και να βήχω μέσα στα κλαδιά σου;». Το κυπαρίσσι κουνά με δύναμη τα κλαδιά του λέγοντας «Πουλί είσαι! Πέτα!». Μα ο αγριόκουρκος νυσταγμένος ακόμα πιάστηκε απροετοίμαστος κι άρχισε να πέφτει. Γλίστρησε από το κλαδί κι έπεφτε, έπεφτε ώσπου προσγειώθηκε ...στον σκούφο του Άη Βασίλη! Ο Άη Βασίλης περνούσε φουριόζος με το έλκηθρό του. Πλησίαζε Πρωτοχρονιά και μάζευε φυσικά υλικά για να φτιάξει τα φετινά του δώρα. «Ανακύκλωσε πριν να είναι αργά!» είναι το φετινό του μότο. Το τραγουδάνε ρυθμικά οι τάρανδοι με τα κουδουνάκια τους! Ένωσε ο Άη Βασίλης κάτι να πέφτει στο σκουφί του, άπλωσε το χέρι του να ξύσει το κεφάλι του. Ο αγριόκουρκος μπλέχτηκε στα δάχτυλά του! «Μπα! Τι είναι αυτό;» αναφώνησε ο κοκκινοσκουφίτσος! «Αγριόκουρκος!» βροντοφώναξε ο αγριόκουρκος. «Σιγά τον άγριο!» γέλασε ο Άη Βασίλης. «Πρόσεξε!» φώναξε ο αγριόκουρκος, αλλά, δυστυχώς, ήταν πολύ αργά! Το έλκηθρο έπεσε με φόρα πάνω σ' ένα γιορτινό έλατο!

Ο αυστηρός γκιώνης κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του κάνοντας «τς...τς...τς», αλλά ο δραστήριος σκίουρος έτρεξε να βοηθήσει. Ο Άη Βασίλης προσπαθούσε να σηκωθεί και οι αρθρώσεις του έτριζαν. Η μοχθηρή ύαινα πλησίασε οσμιζόμενη ευκαιρία να πάρει δώρα! Η θορυβώδης μαυροτσικλιτάρα αμέσως κατάλαβε ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά. Άρχισε να πετάει μανιασμένα. Οι τάρανδοι χτυπούν με

μανία τα κουδούνια, ο Άη Βασίλης
απλώνει το χέρι του και ...χαϊδεύει τα γένια του!
«Έχεις δίκιο, ύαινα, να θέλεις δώρο! Σ' έχω χρόνια ξεχάσει!
Σε κανένα ζώο δεν κάνω πια δώρο, παρά μόνο στον άνθρωπο!».
«Στο χειρότερο ζώο» ψιθύρισε ο αρωματικός κέδρος και το φεγγάρι
κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα...

Ο Άη Βασίλης κοίταξε τριγύρω σκυθρωπός. Σαν να έχει
δίκιο η φύση σκέφτηκε. Ένα διαφορετικό δώρο θέλει ο άνθρωπος.
Κάτι, κάποιον, να του θυμίζει τη σπουδαιότητα της φύσης και της
άγριας ζωής... «Ένα μουσείο για τη φύση» σκέφτηκε «ένα, ζωντανό,
μουσείο!»

Γιατί αργεί ο Άγιος Βασίλης;

του Κωνσταντίνου Μαλλιαράκη

Η νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων έφτασε και όλοι περιμένουν με ανυπομονησία τα δώρα από τον Άη Βασίλη. Για το δάσος των κωνοφόρων, όμως, είναι μια συνηθισμένη νύχτα. Η ύαινα και ο λύγκας έχουν βγει στο χιονισμένο δάσος και παίζουν κυνηγητό ανάμεσα στα κυπαρίσσια και τα έλατα. Ξαφνικά ακούν μια κραυγή από ψηλά! «Αααα!» Ερχόταν κατά πάνω τους. Κρύφτηκαν γρήγορα πίσω από έναν κέδρο. Ένας μεγάλος χτύπος διέλυσε την ησυχία του δάσους. Αυτό που πετούσε βρίσκεται πλέον στο έδαφος. Ο λύγκας δειλά δειλά το πλησιάζει. Είναι ένα όχημα με 6 τaráνδους για μηχανή και ένα έλκηθρο γεμάτο δώρα. Λίγο παραπέρα βρίσκεται ξαπλωμένος ένας στρουμπουλός γεράκος με κόκκινα ρούχα και ολόλευκη γενειάδα. Εκτοξεύθηκε από το έλκηθρο όταν αυτό χτύπησε στο έδαφος. Η ύαινα τον πλησίασε κι άρχισε να τον μυρίζει. Τρομαγμένος πετάχτηκα και φώναξε : «Εε! Τί κάνεις εκεί;» Η ύαινα απάντησε : «Εσύ τί κάνεις εδώ; Εδώ είναι το σπίτι μου! Ποιος είσαι;». «Εγώ είμαι ο Άη Βασίλης. Τα παιδιά όλου του κόσμου με περιμένουν να τους πάω τα δώρα τους. Όμως, καθώς ταξίδευα, ένας τρυποκάρυδος πέρασε το πόδι του τaráνδου μου για δέντρο και τον τραυμάτισε. Τώρα δεν μπορώ να συνεχίσω το ταξίδι μου!». Ένας γκιώνης που ξεκουραζόταν στο κλαδί ενός κοντινού δέντρου άκουσε τη συζήτηση και, μιας και ήταν πολύ έξυπνος, του ήρθε αμέσως μια ιδέα. «Μη στεναχωριέσαι Άη Βασίλη» του είπε «Έχω μια ιδέα που θα σου αρέσει πολύ. Μπορούμε να ζητήσουμε από το πλατώνι να πάρει τη θέση του τραυματισμένου σου τaráνδου και να συνεχίσεις το ταξίδι σου!».

Έτσι και έγινε!
Όλοι μαζί βοήθησαν τον Άγιο
Βασίλη να μαζέψει τα σκορπισμένα δώρα
και να βάλουν το πλατάνι στη θέση του τaráνδου.
Η ιδέα δούλεψε και το έλκηθρο απογειώθηκε. Ο
Άγιος Βασίλης φώναξε «Χο!Χο!Χο! Σας ευχαριστώ
καλοί μου φίλοι!» και κάπως έτσι σώθηκαν τα φετινά
Χριστούγεννα!

Μια υπέροχη συναυλία

της *Μαρίας Κοσκινά*

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας κόκορας τον οποίο τον έλεγαν «Καλλίφωνο». Ο Καλλίφωνος όμως έφυγε απ' το σπίτι του γιατί τον κορόιδευαν. Μια μέρα ο κόκορας αυτός έκανε μια βόλτα στο δάσος και κάποια στιγμή άκουσε μια φωνή να του λέει «Γειά σου κοκοράκι!». Ο Καλλίφωνος γύρισε και τι να δει! Έναν λύκο!

- «Αααα!», βγάζει μια κραυγή της όπερας!
- «Ωραία φωνή!», λέει ο λύκος.
- «Ευχαριστώ», απαντά ο κόκορας.
- «Τίποτα! Μιας όμως που σε γνώρισα, πώς σε λένε;»
- «Καλλίφωνο»
- «Καταπληκτικό όνομα! Εμένα με λένε Λυρίκο, επειδή παίζω λύρα»

- «Ξέρεις και εγώ έχω καλή φωνή. Θέλεις να γίνουμε φίλοι;»
- «Ναι! Δεν είχα ποτέ μου φίλους! Αν θέλεις μπορούμε να κάνουμε και μια μπάντα! Εγώ να παίζω λύρα και εσύ να τραγουδάς!»
- «Φυσικά!» απάντησε ο Καλλίφωνος.

Από τότε οι δύο αυτοί φίλοι περπατούσαν στην πόλη και έδειχναν τα ταλέντα τους, ώσπου μια μέρα σ' ένα στενάκι που είχαν σταματήσει, βλέπουν έναν λαγό να κοιμάται σε μία κούτα.

- «Τί κάνεις εσύ εδώ;» τον ρωτάει ο Λυρίκος.
- «Αχ! Εγώ μετανάστευσα από τη Σαχάρα μέχρι εδώ για να βρω καλούς τραγουδιστές!
- «Μπροστά σου έχεις δύο!» λέει ο Λυρίκος και ο Καλλίφωνος!
- «Μπορείς επίσης να γίνεις και φίλος μας!» λέει ο Λυρίκος.

Οι τρεις φίλοι, λοιπόν, ξεκίνησαν για να πάνε στην πλατεία της πόλης για να κανονίσουν την πρώτη τους συναυλία.

Ο δήμαρχος της πόλης, κύριος Κοκοκοζούλης, λάτρης της καλής φωνής, τους καλημερίζει.

- «Τι μπορώ να κάνω για εσάς;» τους ρωτά.

- Θα επιθυμούσαμε αύριο το βράδυ στην πλατεία να κάνουμε μια συναυλία».

- «Εφόσον έχετε οργανοπαίχτη, τραγουδιστές και διοργανωτή, η πλατεία είναι δική σας»

- «Έχουμε και από τα τρία» απαντάει ο Φιφίκος. «Εγώ είμαι ο διοργανωτής, ο Λυρίκος είναι ο οργανοπαίκτης και ο Καλλίφωνος είναι ο τραγουδιστής».

Οι τρεις φίλοι αρχίζουν τις προετοιμασίες!

- «Πρέπει να διοργανώσουμε τη συναυλία» λέει ο Λυρίκος. Φιφίκο, εγώ και ο Καλλίφωνος, σου αναθέτουμε να πας και να πεις σε όσους μπορείς για τη συναυλία. Καλλίφωνε, εμείς πρέπει να βρούμε μικρόφωνα και μια λύρα. Μπορούμε να ξεκινήσουμε τώρα τις δουλειές μας!».

Μετά από 3 ώρες...

- «Ουφ! Τελείωσα με τη δουλειά, με τους κατοίκους της πόλης, θα έρθουν όλοι» λέει ο Φιφίκος.

- «Τελειώσαμε, επίσης, και τη δουλειά με τα μικρόφωνα και τη λύρα».

- «Ωρα να στήσουμε τη συναυλία!» λένε με μια φωνή.

Οι τρεις τους λοιπόν στήνουν τη συναυλία ώσπου ήρθε το βράδυ!

- «Μάλιστα! Όλα εντάξει!» λέει ο Φιφίκος. «Καλλίφωνε φωνητικές ασκήσεις, Λύκε κούρδισε τη λύρα σου! Σε πέντε λεπτά βγαίνουμε!»

Η ώρα ήρθε!

- «Γιούχου» λέει ο κόσμος από κάτω ώσπου αρχίζει η λύρα!

- «Τούτο τον μήνα τον από πάνω ...μαζί σου θα έρθω» τραγουδάει ο Καλλίφωνος!

- «Μπράβο!» φωνάζει ο κόσμος από κάτω!

- «Ευχαριστούμε! Το όνειρό μας έγινε πραγματικότητα!» λένε οι τρεις φίλοι!

Μ

αρία

Ο Γέρο-Γενάρης και τα ζώα του βουνού

των Ελπίδας και Αγάπης Κριαράκη και Εύας Μαθιουδάκη

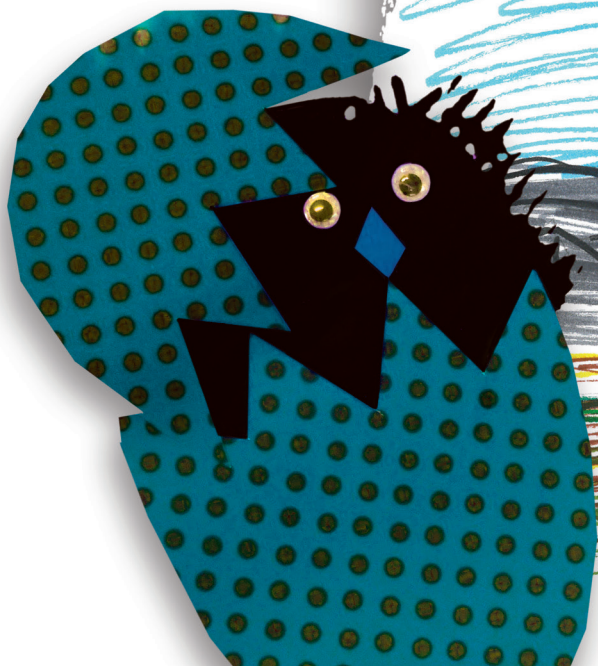

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γέρος με μακριά άσπρη γενειάδα και αγνή καρδιά που τον έλεγαν Γενάρη. Ένα πρωί αποφάσισε να πάει να δει τα 11 αδέρφια του που ζούσαν στο βουνό ψηλά, σε ένα καλυβάκι. Ξεκίνησε, λοιπόν, μια μέρα που έβρεχε μονότονα να ανέβει στο βουνό. Σε λίγο, όμως βγήκε ο ήλιος και τότε ο γέρος είδε καθαρά όλα τα ζώα και τα φυτά. Όλα ήρθαν γύρω του να τον υποδεχτούν και να του προσφέρουν δώρα. Ο δυνατός χρυσαετός τού έδωσε το χρυσάφι από τις φτερούγες του. Το άγριο αγρινό του χάρισε ένα από τα μαγικά του κέρατα, για να προστατεύεται τις άγριες μέρες του χειμώνα. Η γλυκιά και μικροσκοπική ερμίνα του χάρισε τη ζεστασιά της λευκής της γούνας. Ο μαυρούλης καρβουνιάρης κοινώντας την ουρά του του χάρισε τα 4 αυγά του. Τότε ήρθε και η πέρδικα, που περπατεί λεβέντικα, και του χάρισε ένα ξεχωριστό τραγούδι. Ο γέρο-Γενάρης καθισμένος σ'ένα κούτσουρο κάτω από ένα γέρικο και μοναχικό πεύκο ένιωσε ευτυχισμένος και χαρούμενος. Τελευταία ήρθε η Ρότα η μαρμότα με τα χαριτωμένα δοντάκια και του είπε: «Θήμερα τα αδέρφια θου θα λείπουν. Πάνε διακοπέθ για να κθεκουραθούν».

Ο γέρο-Γενάρης στενοχωρήθηκε, και από την πολλή στεναχώρια του έγινε παντού χειμώνας. Τα ζώα, όμως, τον παρακάλεσαν να μην είναι στενοχωρημένος, αλλά να θυμάται ότι τα αδέρφια του και τα ζώα τον αγαπάνε και να τους χαρίζει πότε πότε μια ηλιόλουστη μέρα.

Έτσι κι έγινε κι ο γέρος-Γενάρης έζησε καλά και τα ζώα ακόμα καλύτερα!

Το ταξίδι του χρυσαετού

των Γιάννη και Εύης Μποτονάκη

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας χρυσαετός, ο Γιωργάκης, που ζούσε με τους γονείς του στον Όλυμπο.

Του άρεσε να πετάει και να παρατηρεί τον κόσμο από ψηλά, αλλά είχε πολύ μεγάλα όνειρα! Ήθελε να κάνει τον γύρο του κόσμου! Η φίλη του, η κοκκινοκαλιακούδα, που την έλεγαν Ελενίτσα, του έλεγε πως είναι πολύ επικίνδυνο, όμως ο φίλος του ο κόρακας του έλεγε με την βραχνή του τη φωνή «Μην την ακούς Γιωργάκη. Εγώ πιστεύω πως πρέπει να ακολουθούμε τα όνειρά μας!».

Ο Γιωργάκης ποτέ δεν ήταν σίγουρος αν μπορεί να το κάνει. Όμως όσο δεν το έπαιρνε απόφαση τόσο στεναχωριόταν. Την πρώτη μέρα του καινούριου χρόνου ξύπνησε και είδε τον ήλιο να λάμπει «Καλή χρονιά» του είπαν οι φίλοι του. Τότε σκέφτηκε πόσο καιρό έχει αφήσει το όνειρο του και απλά άνοιξε τα φτερά του και ξεκίνησε το ταξίδι του!

Ο πιο ωραίος Γενάρης της ζωής του Γιωργάκη! Ο μήνας που πραγματοποίησε το όνειρο του!

Ένα χειμερινό απόγευμα της αραχνούλας Φοίβης

της Λυδίας Βαξεβάνη

Ένα κρύο απογευματινό του Φλεβάρη, η μικρή αραχνούλα Φοίβη αποφάσισε να βγει μια βολτούλα, παρόλο που το τσουχτερό κρύο τέντωνε τις τριχούλες στα μικροσκοπικά της ποδαράκια. Η αραχνούλα Φοίβη ζούσε με την οικογένειά της, δηλαδή τη μαμά, τον μπαμπά και τα 10 αδερφάκια της, σε έναν τεράστιο θάμνο, σε ένα μικρό παρκάκι στο κέντρο του Ηρακλείου της Κρήτης. Φυσικά στον ίδιο αυτό θάμνο ζούσαν και πολλοί άλλοι συγγενείς της, θείες, θείοι, ξαδέλφια, οπότε καταλαβαίνετε πόση πολυκοσμία! Παντού έβλεπες όμορφους, περιποιημένους ιστούς, αλλά σε κάποιους ήταν παγιδευμένα μυγάκια και άλλα εντομάκια. Η ζωή στον θάμνο είχε πολλή βοή και η Φοίβη είχε καθημερινά να κάνει διάφορες δουλειές, να βοηθήσει τη μαμά στο φτιάξιμο του ιστού, να αποθηκεύει μυγάκια και άλλα πολλά!

Ένα απόγευμα, λοιπόν, που λυσομανούσε ο αέρας και έπεφτε ελαφρύ χιονόνερο, αποφάσισε να φύγει κρυφά από τον θάμνο και να πάει στη διπλανή βελανιδιά να γνωρίσει τους ενοίκους της. Προσεκτικά, έφυγε από τους ιστούς της φωλιάς, πάτησε στο έδαφος και ξεκίνησε τα πρώτα της βηματάκια. Ο αέρας που φυσούσε, όμως, την παράσερνε αριστερά, δεξιά και ξαφνικά εκεί στην μέση του πάρκου βλέπει ένα πόδι να πάει να την πατήσει. Άνθρωποι πολλοί έκαναν τη βόλτα τους. Στο τσακ ξέφυγε! Ένα σκυλάκι πήγε να τη βάλει στο στόμα του και στο δευτερόλεπτο κατάφερε να το σκάσει. «Τέλος», σκέφτηκε, «οι βόλτες. Είναι άκρως επικίνδυνες.»

Γρήγορα έτρεξε πίσω στον θάμνο της και κατάλαβε μόνο ότι μέσα στους οικογενειακούς ιστούς, είναι πραγματικά ασφαλής και ευτυχισμένη.

Η αγάπη ζεσταίνει!

των Αργύρη, Δάφνης και Θεοδώρας

Ήταν ένα παγωμένο πρωινό του Φλεβάρη. Όλη η Κρήτη είχε φορέσει τα χειμωνιάτικά της και τα βουνά τα στόλιζε αφράτο κάτασπρο χιόνι. Στο δάσος φυσούσε δυνατός αέρας και το τσουχτερό κρύο δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο, παρόλο που ένας λαμπερός ήλιος φώτιζε τον ουρανό. Οι κάτοικοι του δάσους έμοιαζαν αναστατωμένοι και έτρεχαν γρήγορα προς τις φωλιές τους, μήπως και καταφέρουν να ζεσταθούν. «Τι τυχερός που είναι ο τσαλαπετεινός! Αυτή τη στιγμή απολαμβάνει τη ζέστη της Αφρικής...» είπε παραπονιάρικα το τρυγόνι στον κόρακα. Ο κότσυφας άκουσε την κουβέντα τους και πλησίασε τρέμοντας: «Αν δεν σκεφτούμε γρήγορα κάποια καλή ιδέα, μέχρι το βράδυ θα έχουμε όλοι παγώσει από το κρύο, δεν θα μπορούμε να κουνήσουμε τα ποδαράκια και τα φτερά μας».

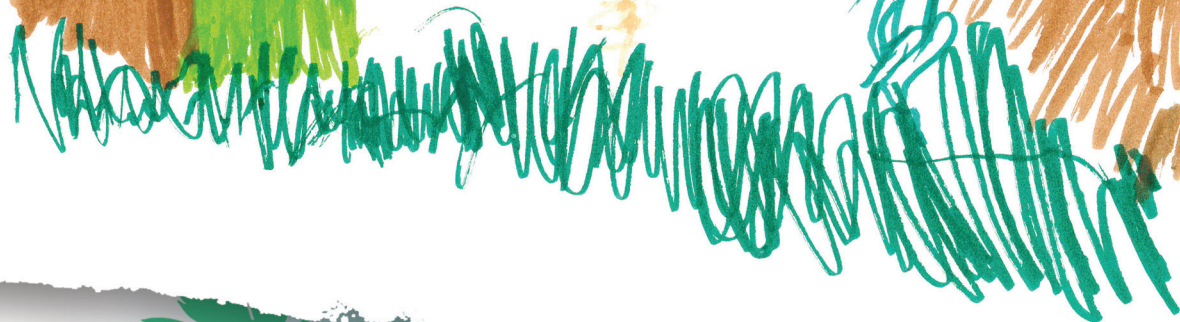
Ο ύστρικας, που είχε έρθει στο νησί για επίσκεψη, τον άκουσε προβληματισμένος, σταμάτησε να τρέχει προς τα πίσω, καθώς δεν υπήρχε λόγος να επιτεθεί σε κάποιον, και κάθισε κοντά στα άλλα ζώα να σκεφτεί. Ο αγριόγατος δεν αγχωνόταν καθόλου. Με τόσο παχιά γούνα που έχω και με την ταχύτητα που τρέχω, το κρύο δεν το νιώθω! Αλλά οι φίλοι μου; Τι θα κάνουν;». Ο σπιζαετός είχε κουρνιαστεί σ' ένα κλαδί μαζί με την αγαπημένη του και μοιράζονταν την αγωνία τους «Πώς θα καταφέρουμε να γυρίσουμε στη φωλιά μας στο φαράγγι με τέτοια κακοκαιρία; Είναι αδύνατο να φτάσουμε μέχρι εκεί. Έρχεται χιονοθύελλα!».

Το τρυγόνι το δειλό ξεπρόβαλε το κεφαλάκι του και πρότεινε διστακτικά «Τι θα λέγατε να πάμε όλοι μαζί στην κουφάλα του γεροπλάτανου, στη φωλιά της κουκουβάγιας; Αν είμαστε όλοι μαζί, θα ζεσταίνουμε ο ένας τον άλλο και θα αντιμετωπίσουμε το κρύο...». «Ναι!» Φώναξαν με ενθουσιασμό τα υπόλοιπα ζώα. «Τι φανταστική ιδέα! Πώς δεν το σκεφτήκαμε νωρίτερα! Η αγάπη και η αγκαλιά πάντα ζεσταίνουν!»

Дарини

Το γλέντι των δεινοσαύρων

του Αλέξιου, της μαμάς και του μπαμπά του

Μια φορά και έναν καιρό ήτανε πολλοί μεγάλοι και μικροί δεινόσαυροι σε μια σπηλιά μεγάλη. Τρώγανε μακαρόνια και πίνανε κρασί. Γλεντούσανε επειδή είχε γενέθλια ο Μπόμπος ο δεινόσαυρος και πήρε δώρο ένα κίτρινο μαντήλι. Αμέσως μόλις το πήρε το έσκισε για να κάνει ένα καράβι.

Μπήκανε όλοι οι δεινόσαυροι στο καράβι και πήγανε στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας στο Ηράκλειο της Κρήτης. Πήγανε στο χώρο των ανασκαφών, ετοιμάστηκαν, πήρανε τις θέσεις τους και μόλις έφτασαν οι πρώτοι επισκέπτες, ξεκίνησαν την παράσταση!

4 677 2/19 3

Ο ύπνος του τυραννόσαυρου

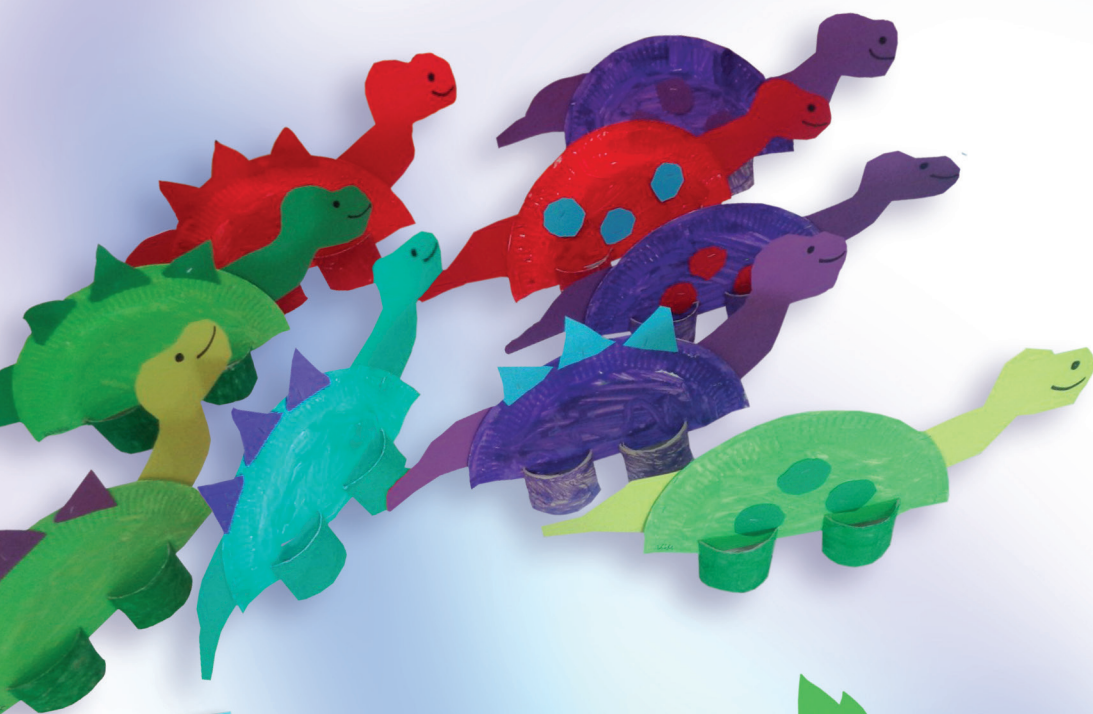
του Γιώργου Σαραντουλάκη

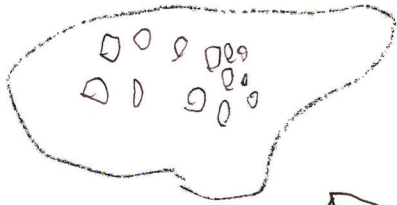
Μια φορά και έναν καιρό ήταν ο Τυραννόσαυρος. Κάθε μέρα έψαχνε κάτι να φάει. Άλλες φορές έβρισκε και άλλες φορές όχι.

Όταν δεν έτρωγε, κοιμόταν μέχρι να ξυπνήσει ξανά και να βρει φαγητό.

Μέχρι που μια μέρα κάτι περίεργο άρχισε να συμβαίνει στον ουρανό. Ξαφνικά ένας τεράστιος μετεωρίτης έπεσε πάνω στη γη και όλα άλλαξαν.

Ο τυραννόσαυρος δεν ξύπνησε ξανά.

Μετωπίον

ΓΙΩΡΓΟΣ

Nicole and the bear

Author: Nicole's mother

Once upon a time, a girl named Nicole went for a walk in the forest. It was an autumn day and the leaves of the trees have fallen down creating a colorful carpet on the ground. Nicole was walking and kicking the leaves, laughing. She got thirsty from playing and she opened her backpack so she could find her juice. After she drank it and got a rest from all the playing under the shadow of a tree, she threw away the juice box and started to walk again but she heard something and she stopped.

In front of her appeared a big angry bear and it said “Hey you little girl, what did you do there?” . Nicole was looking at the bear scared and she was trying to understand what has she done and the bear was angry with her. “My name is Nicole and I came into the woods for a walk. Would you also like to drink some juice?” , she asked the bear. “No, I’m not mad because you didn’t offer me juice. Do you know that this forest is my home and you just littered it?”. Nicole understood the mistake she had made, she pick the juice box from the ground right away and said to the bear “I’m very sorry bear, I won’t it ever again and tomorrow that I’ll go to school, I’ll tell it to all my classmates and I will also tell them that say it to all their friends to!”

The next day, Nicole said to all the kids at school that the forest is the bear’s and many other animals’ home and they have to take care of it as if it was their own home. And Nicole and everyone lived happily ever after.

A surprise in the woods

Author: Stelios Striligas

It's night in the beautiful forest. It is very cold and everything is covered by snow. The trees are all white from the snow. There are a lot of animals living in the forest: the active squirrel, the naughty wolf, the wise fallow deer, the majestic pern, the proud capercaillie. The noisy black woodpecker ruined the silence of the forest. Scops owl always yelled at him for being too loud.

Suddenly some voices were heard, the greedy short-toed eagle and the fierce hyena were fighting about who saw something mysterious first...!

A broken sleigh! Between the high cypresses, the festive fir and the aromatic cedre there lots of presents scattered around!

The wise fallow deer suddenly sees a shadow of a big man with a long white beard wearing red clothes. "Yay! It's Santa Claus! It's Christmas!" the wise fallow deer shouted. All the animals are so happy and that they start jumping up and down! It's Christmas all around, everyone are celebrating! All the forest animals help Santa Claus deliver all his presents. They fix the sleigh and they start their long trip!

When everybody helps, miracle can happen!
And they all lived happily ever after!

The trip of the golden eagle

Authors: Giannis Botonakis and Evi Botonaki

Once upon a time there was a golden eagle named Giorgakis who lived with its parents in the mountain Olympos.

He liked flying and watching the world from above and he had very big dreams, he wanted to travel the world! His friend, a red-billed cough named Elenitsa always told him that it is very dangerous but another friend of his, a raven said to him with his raspy voice “Don’t listen to her Giorgaki. I believe that we have to follow our dreams!”.

Giorgakis was never sure if he could do it. But while he was not doing it he was getting sad. The first day of the New Year he woke up and saw the sun shining. “Happy new year!” all his friends told him. At that moment he thought that he had abandoned his dream for a long time and he just opened his wings and started his journey!

It was the best January in his life! It was the month that his dream came true.

Nicole et l'ours

Auteur: La mère de Nicole

Il était une fois, une fille prénommée Nicole. Elle est allée se promener dans la forêt. C'était un jour d'automne et les feuilles des arbres étaient tombées créant un tapis coloré. Nicole marchait et frappait les feuilles en riant. Nicole avait soif et ouvrit son sac pour trouver son jus. Après l'avoir bu et se reposer à l'ombre d'un arbre, elle a jeté la briquette de jus par terre et est allée commencer sa promenade, mais elle a entendu quelque chose et s'est arrêtée.

Un gros ours en colère apparut devant elle. "Hé, fillette" lui a dit-il, "qu'est-ce que tu as fait là-bas?" Nicole regardait l'ours avec peur et essayait de comprendre ce qu'elle avait fait qu'a mis l'ours en colère. «Je m'appelle Nicole et je suis venue me promener dans la forêt. Tu veux aussi du jus? demanda l'ours. "Non, je n'étais pas en colère parce que tu ne m'as pas offert du jus. Sais-tu que la forêt est ma maison et tu y as jeté des ordures? "

Nicole a compris l'erreur qu'elle avait faite, elle a tout de suite ramassé la briquette de jus du sol et a dit à l'ours «Je suis vraiment désolé, je ne le referai plus et demain quand j'irai à l'école, je vais le dire à tous mes camarades de classe et je leur dirai aussi que le disent à tous leurs amis! Le lendemain, Nicole a dit à tous les enfants de l'école que la forêt était la maison de l'ours et de nombreux autres animaux et qu'ils devaient s'en occuper comme s'il s'agissait de leur propre maison. Et ils vécurent heureux pour toujours.

Une surprise dans la forêt

Auteur: Stelios Striligas

C'est la nuit dans la belle forêt. Il fait très froid et tout est recouvert de neige. Les arbres sont tous blancs de la neige. Il y a beaucoup d'animaux vivants dans la forêt: l'écureuil actif, le méchant loup, le daim sage, la bondrée apivore majestueux, le fier grand tétras. Le pic noir avait gâché le silence de la forêt. Le petit-duc lui criait tout le temps parce qu'il était trop bruyant.

Soudain, des voix ont été entendues, le circaète Jean-le-Blanc et la féroce hyène se disputent pour savoir qui a vu quelque chose de mystérieux en premier...! Un traîneau cassé! Entre les hauts cyprès, le sapin festif et le cèdre aromatique, de nombreux cadeaux sont éparpillés!

Le daim sage aperçoit soudain l'ombre d'un grand homme à la longue barbe blanche portant des vêtements rouges. "Hourra! C'est le Père Noël! C'est Noël!" cria le sage daim. Tous les animaux sont si heureux et qu'ils commencent à sauter de haut en bas! C'est Noël tout autour, tout le monde fait la fête! Tous les animaux de la forêt aident le Père Noël à livrer tous ses cadeaux. Ils réparent le traîneau et commencent leur long voyage!

Quand tout le monde aide, le miracle peut arriver!
Et ils ont tous vécu heureux pour toujours!

Le voyage de l'aigle royal

Auteurs: Giannis Botonakis et Evi Botonaki

Il était une fois un aigle royal nommé Giorgakis qui vivait avec ses parents dans la montagne Olympos.

Il aimait voler et regarder le monde d'en haut et il avait de très grands rêves, il voulait faire le tour du monde! Son amie, un crabe nommé Elenitsa lui a toujours dit que c'était très dangereux mais un autre de ses amis, un corbeau lui a dit de sa voix rauque «Ne l'écoute pas Giorgaki. Je crois que nous devons suivre nos rêves!».

Giorgakis n'était jamais sûr s'il pouvait le faire. Mais pendant qu'il ne le faisait pas, il devenait triste. Le premier de l'An, il s'est réveillé et a vu le soleil briller. "Bonne année!" tous ses amis lui ont dit. À ce moment-là, il pensa qu'il avait abandonné son rêve depuis longtemps et il vient d'ouvrir ses ailes et de commencer son voyage!

C'était le meilleur janvier de sa vie! C'était le mois où son rêve est devenu réalité.

Николь и Медведь

Автор: Мама Николь

Николь пошла гулять в лес. Был осенний день, опадали листья с деревьев, создавая красочный ковер. Николь шла, смеялась, играя с листьями. Через некоторое время, ей захотелось пить. Николь открыла сумку, и достала сок. После того, как она выпила его и отдохнула под тенью дерева, она выбросила коробку от сока и продолжила прогулку. Но вдруг, она услышала какой то голос и остановилась...

Перед ней появился большой медведь, и рассержено произнёс. «Ну, малышка, - что ты там делала?» Николь смотрела на медведя в страхе и пыталась понять, чем она разозлила медведя? «Меня зовут Николь, и я пришла погулять в лес. Ты тоже хочешь сок? «Нет. Но ты знаешь, что лес - это мой дом, а ты выбрасываешь здесь мусор? “

Николь, осознав допущенную ею ошибку, сразу же подняла коробку и сказала медведю: «Извини, медведь, я не буду делать это снова, и завтра, когда я пойду в школу, я расскажу всё это своим одноклассникам, чтобы они тоже это рассказали своим друзьям! На следующий день Николь сказала всем детям в школе, что в лесу живут медведи и многие другие животные, и мы должны заботиться о их доме, как о своем собственном и оберегать лес. И стали они жить хорошо и конечно лучше всех Николь. Вот и сказке конец, а кто слушал молодец!

Сюрприз в лесу.

Автор: Стелиос Стрилигас

Зимняя прекрасная ночь в лесу. Очень холодно, всё покрыто снегом. Везде видны белые заснеженные деревья. В лесу живёт много зверюшек и птиц: активная белка, хитрый волк, мудрая лань, внушительный осоед, гордый глухарь. Черный дятел нарушил тишину леса. Строгая сплюшка(сова) постоянно делала ему замечания.

Внезапно слышались голоса. Это жадный орел змеяд и злая гиена спорили о том, кто впервые увидел что-то загадочное... И вдруг все увидели сломанные сани! Среди высоких кипарисов, праздничной ели и ароматного кедра было разбросано много-много подарков!

Мудрая лань заметила тень большого человека в красном костюме и с длинной белой бородой. “ Да! Это Дед Мороз! Ура!Рождество!” воскликнула она. Все звери начали танцевать, радоваться,кувыркаться вверх вниз! Это Рождество, это праздник, весь мир празднует! И все животные в лесу стали помогать Деду Морозу раздавать подарки. Помощь-великое дело! Вскоре были отремонтированы сани и все двинулись долгий путь!

Когда все помогают, чудеса случаются!

Путешествие беркута.

Янис Ботонакис и Эви Ботонаки.

Когда-то давным-давно жил беркут Георгакис, который жил со своими родителями на горе Олимп.

Он любил летать и наблюдать за миром сверху, и у него были очень большие мечты! Он хотел облететь весь мир! Его подруга, маленькая рыжая клушица по имени Еленица, сказала ему, что это очень опасно, но другой его друг ворон, сказал ему своим хриплым голосом: «Не слушай Гиоргаки. Я считаю, что мы должны следовать нашим мечтам!

Гиоргакис никогда не был уверен, сможет ли он это сделать. И пока он не принял решение, он был очень расстроен. И вот в первый день нового года, когда все поздравляли друг друга и желали “Счастливого Нового года”, Георгакис увидел солнце, и подумал, как долго он оставлял свою мечту несбытой, и просто расправил крылья и полетел в самое длинное путешествие!

Это был самый чудесный январь в жизни Гиоргакиса! Месяц, когда он осуществил свою мечту.

Ανακαλύπτουμε εκ νέου το Μουσείο
Φυσικής Ιστορίας Κρήτης -
Πανεπιστήμιο Κρήτης μέσα από τις
ιστορίες που εμπνέουν τα εκθέματά του.
Μια διαφορετική περιήγηση στο φυσικό
περιβάλλον με τη δύναμη της γραφής
και της φαντασίας μας!

